

DE MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: - implementatie positief injunctierecht

1. INHOUDELIJK

1. SITUERING

In het kader van de zesde staatshervorming werd in artikel 151 §1 G.W. een nieuw 2de lid ingevoegd, dat luidt:

“Via de in het eerste lid bedoelde minister beschikken de regeringen van de gemeenschappen en de gewesten, elk wat haar betreft, bovendien over het recht om de vervolging te bevelen in de aangelegenheden die tot hun bevoegdheden behoren. Een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid legt de uitoefeningsmodaliteiten van dit recht vast.”

Art. 11 bis, 1ste lid BWHI geeft hieraan als volgt uitvoering:

“Indien het daartoe aangewezen lid van de gemeenschaps- of gewestregering de in artikel 151, §1, eerste lid, van de Grondwet bedoelde minister verzoekt om vervolgingen te bevelen, beveelt hij deze vervolgingen zonder verwijl en zendt hij het verzoek over aan het openbaar ministerie.”

Deze bepalingen vormen de grondslag voor een Vlaams injunctierecht. In het algemeen delegatiebesluit van de Vlaamse Regering werd de bevoegdheid om toepassing te maken van art. 11 bis toevertrouwd aan Minister-President Bourgeois, bevoegd voor onder meer het Algemeen Regeringsbeleid. Gelijktijdig behoudt de federale minister van Justitie zijn bevoegdheden, en speelt hij een praktische rol bij de uitoefening van het Vlaams injunctierecht.¹

In de conceptnota “Vlaams strafrechtelijk vervolgingsbeleid” van 13 februari 2015 werd reeds aangekondigd dat *“er een kader wordt uitgewerkt waarin criteria en randvoorwaarden worden opgenomen, waaraan de voorgenomen toepassing van het injunctierecht kan worden getoetst.”* In mijn beleidsbrief m.b.t. het Algemeen Regeringsbeleid 2016-2017 werd dit voornemen herbevestigd.²

In uitvoering hiervan worden hieronder de juridisch-technische en beleidsmatige grenzen van het Vlaams injunctierecht besproken, naast de procedurele aspecten ervan. Tegelijkertijd wordt een facultatief formulier “verzoek tot uitoefening van het injunctierecht” vastgesteld, als hulpmiddel en leidraad voor de bevoegde vakminister en zijn administratie.

¹ Duidelijkheidshalve wordt hierna een onderscheid gemaakt tussen de Vlaamse en federale minister van justitie.

² *Parl. St. VI. P. 2016-2017, 930/1, 31.*

2. CONTEXT

Op grond van artikel 11 van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI) kunnen de gemeenschappen en gewesten, binnen de grenzen van hun bevoegdheden, de niet-naleving van bepalingen uit hun decreten strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen. De vervolging van de schending van decretale bepalingen komt evenwel toe aan het Openbaar Ministerie, dat onder gezag en toezicht van de federale minister van Justitie opereert. Tussen de ministers van de gemeenschappen en de gewesten enerzijds en het Openbaar Ministerie anderzijds bestaat er op dit vlak geen rechtstreekse band. Ook wanneer het optreedt in gemeenschaps- of gewestmateries, staat het Openbaar Ministerie dus niet onder het gezag of het toezicht van de ministers van de gemeenschappen en de gewesten.

Sinds De zesde staatshervorming worden de deelstaten betrokken bij het strafrechtelijk beleid en werd hen een positief injunctierecht toegekend.

Art. 151 §1 GW en art. 11 bis BWHI werden uitgewerkt in een samenwerkingsakkoord, ondertekend op 7 januari 2014, en verlenen in onderlinge samenhang volgende bevoegdheden aan de deelstaten op het vlak van het strafrechtelijk beleid:

- 1) De deelname aan de vergaderingen van het College van procureurs-generaal, in de mate waarin er bindende richtlijnen van strafrechtelijk beleid worden besproken of dergelijke richtlijnen op verzoek van de minister van Justitie verder worden uitgewerkt, en er een verband is met de bevoegdheden van de deelstaten;
- 2) De deelname aan de vergaderingen van het College wanneer die betrekking hebben op de vaststelling van de prioriteiten binnen de richtlijnen van strafrechtelijk beleid in het algemeen, met dien verstande dat ze zich enkel uitspreken met betrekking tot hun eigen bevoegdheden;
- 3) Een agenderingsrecht m.b.t. de punten 1 en 2;³
- 4) De deelname aan de expertisenetwerken of gespecialiseerde werkgroepen van ambtenaren en deskundigen, aangeduid door de deelstaten, waarin het voorbereidend werk van de punten 1) en 2) wordt verricht.

3. INHOUDELIJK KADER

3.1. Welke bevoegdheden ressorteren onder het Vlaamse injunctierecht?

Het Vlaamse injunctierecht is gegrond op art. 151 §1 G.W. dat uitsluitend verwijst naar het injunctierecht zoals voorzien in huidig artikel 364 Sv. (voormalig art. 274 Sv)⁴.

Art. 364 Sv. bepaalt:

“De procureur-generaal geeft aan de procureur des Konings ambtshalve of op bevel van de Minister van Justitie opdracht om de misdrijven waarvan hij kennis draagt, te vervolgen.”

³ Zie ook *Parl. St. Senaat*, 2013-14, 5-2232/5, 265: “Artikel 2 §2 van het samenwerkingsakkoord stelt dat de gemeenschappen en de gewesten kunnen vragen om een vergadering van het College van procureurs samen te roepen. De gemeenschappen en gewesten kunnen bovendien vragen dat er punten op de agenda komen die onder hun bevoegdheid vallen.”

⁴ *Parl. St. Kamer*, 1997-98, 1675/4, 28, 32.

Het Vlaamse injunctierecht omvat bijgevolg volgende bevoegdheden:

- 1) het recht om inlichtingen op te vragen in het kader van het injunctierecht;⁵
- 2) het geven van instructies m.b.t. het opsporingsonderzoek;
- 3) het doen instellen van de strafvordering;
- 4) het doen instellen van een beroepsmiddel als daad van vervolging.⁶

Het Vlaamse injunctierecht kan evenwel enkel betrekking hebben op de vervolging van misdrijven waarvan de strafbaarstelling een Vlaamse bevoegdheid is.

Omdat het enkel verwijst naar art. 364 Sv., is artikel 151 §1, eerste lid, tweede zin G.W. bovendien niet exhaustief in de verhoudingen tussen de minister van Justitie en het parket. Het Vlaamse injunctierecht omvat dus geen op andere rechtsgronden gebaseerde bevoegdheden, ook al worden zij niet zelden onder de algemene term "injunctierecht" begrepen.

Zo blijven tot de exclusieve bevoegdheid van de federale Minister van Justitie behoren:

- 1) het recht om de herziening van een in kracht van gewijsde gegane veroordeling te vragen in de zin van art. 444, 1ste lid 3° Sv;
- 2) het recht om een voorziening in cassatie te doen instellen wegens strijdigheid met de wet in de zin van art. 441 Sv;
- 3) het "positief injunctierecht" in de strafuitvoering⁷;
- 4) de diverse mogelijkheden, geboden aan de minister van Justitie door het Gerechtelijk Wetboek.⁸

Tot slot gelden volgende beperkingen, die in dezelfde mate ook voor de federale minister van Justitie gelden:

- 1) het gaat uitsluitend om een positieve injunctie. Het geven van een *negatieve* injunctie is uitgesloten. De minister kan bijgevolg niet verbieden om een misdrijf te vervolgen;
- 2) De injunctie wordt steeds gegeven in een individueel geval. Een algemene injunctie is uitgesloten. De minister kan bijgevolg niet beslissen dat een welbepaald misdrijf steeds moet worden vervolgd;
- 3) het principe "*la plume est servie mais la parole est libre*" blijft behouden. De parketmagistraat moet gevolg geven aan het bevel van de minister, doch kan ter zitting nog steeds zijn persoonlijk standpunt verdedigen.⁹ Dit principe vloeit voort uit het gegeven dat het openbaar ministerie ter zitting de rechter adviseert en in die zin deelneemt aan de rechterlijke functie. Zoals het gezegde reeds aangeeft, geldt het enkel voor het woord ter zitting en niet voor de geschreven procedure.¹⁰ De parketmagistraat kan er zich evenmin op beroepen om, na op injunctie van de minister hoger beroep te hebben ingesteld, voor het hof (of de griffie) afstand te doen van hoger beroep in de

⁵ Zonder dit recht is een weloverwogen uitoefening van het positief injunctierecht immers onmogelijk.

⁶ R. Verstraeten, *Handboek strafvordering*, Maklu, 2012, 82 randnr. 100; J. Velaers, "De onafhankelijkheid van de rechterlijke macht na de recente herziening van de Grondwet", *Limb. Rechtsleven*, 2000, 390; *Parl. St. Kamer*, 1997-98, 1675/4, 31: "*De heer Bourgeois is van oordeel dat het recht van de minister om bijvoorbeeld cassatieberoep in te stellen niet wordt uitgesloten door de Nederlandse tekst van paragraaf 1. Beroep aantekenen is een daad van vervolging. De Nederlandse tekst is sluitend.*"; *Hand. Kamer*, 15/02/2012, CRIV 53 COM 407, 20 (minister van Justitie Turtelboom): "*Het injunctierecht, grondwettelijk vastgelegd in artikel 151 G.W., laat de minister toe een inactiviteit van het recht te remediëren of in te gaan tegen een beslissing tot seponering. Er wordt aangenomen dat de minister ook op grond daarvan kan bevelen een rechtsmiddel aan te wenden*".

⁷ Zoals (onder meer) opgenomen in artikel 96 van de wet van 17 mei 2006 "betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten".

⁸ Art. 138, 2de en 3de lid Ger. W.; art. 1088 Ger. W.; J. Velaers, *l.c.*, 390.

⁹ *Parl. St. Kamer*, 1997-98, 1675/1, 4-5; zie infra.

¹⁰ D. Van Daele, "Het injunctierecht van de minister van Justitie ten aanzien van het openbaar ministerie", *T. Pol.* 1996, 8.

zin van art. 206 Sv.. Het OM handelt dan immers als procespartij, wat vreemd is aan de rechterlijke functie;

- 4) de minister van Justitie is niet bevoegd om in de plaats van de parketmagistraten te handelen, en kan dan ook zelf geen daden van vervolging stellen, noch de strafvordering uitoefenen.

3.2. In welke gevallen kan de inzet van het Vlaamse injunctierecht worden overwogen?

Volgens artikel 151 §1 G.W. is het openbaar ministerie onafhankelijk in de individuele opsporing en vervolging. Hoewel deze onafhankelijkheid volgens het zelfde artikel geldt "*onverminderd het recht van de bevoegde minister om de vervolging te bevelen*" zou een systematische inzet van het injunctierecht de functionele onafhankelijkheid van het openbaar ministerie al te zeer uithollen.

In het verleden heeft de federale Minister van Justitie dan ook slechts zelden van zijn injunctierecht gebruik gemaakt. Naar Belgische traditie wordt het injunctierecht bijna alleen ingezet in zaken waarvoor een grote publieke belangstelling bestaat of waarin het passief blijven van het openbaar ministerie wezenlijke (staats)belangen in het gedrang zou kunnen brengen.¹¹

De Vlaamse Regering bevestigt deze traditionele terughoudendheid. De inzet van het injunctierecht kan maar worden overwogen wanneer voldaan is aan volgende cumulatieve voorwaarden:

- 1) de vervolging van de misdrijven is prioritair binnen het Vlaamse strafrechtelijk beleid of is noodzakelijk in het licht van een behoorlijke strafrechtsbedeling, betrokken op Vlaamse bevoegdheden
- 2) het blijvend stilzitten van het parket is bevestigd¹² of zeer waarschijnlijk;
- 3) het stilzitten van het parket is van die aard dat het maatschappelijk vertrouwen in de overheid zwaar wordt geschonden;
- 4) de vervolging kan niet via andere middelen¹³ worden bewerkstelligd.

In functie van punt 1 zal de Vlaamse Regering een Vlaamse prioriteringsnota vaststellen, waarin het Vlaamse strafrechtelijk beleid concreet gestalte wordt gegeven. In voorbereiding hiervan werden de bevoegde vakministers en hun administraties reeds gevraagd de prioriteiten van strafrechtelijk vervolgingsbeleid voor wat betreft de beleidsvelden die hen aanbelangen door te geven. De resultaten van deze bevraging zullen worden verwerkt tot een ontwerp van Vlaamse Prioriteringsnota, die na bespreking in de politiek-ambtelijke werkgroep voor het vervolgingsbeleid aan de Vlaamse Regering zal worden voorgelegd in de eerste jaarhelft van 2017 .

De Vlaamse prioriteringsnota gaat in eerste instantie een onderdeel uitmaken van de globale wegging bij de inzet van het Vlaams injunctierecht, in die zin dat misdrijven, waarvan de vervolging als prioritair wordt aangeduid in de nota, geacht worden te voldoen aan de eerste cumulatieve voorwaarde. Voor andere misdrijven geldt in het kader van diezelfde voorwaarde een nadere motiveringsplicht waarom de vervolging ervan noodzakelijk is in het licht van een behoorlijke en rechtvaardige strafrechtsbedeling aangaande Vlaamse bevoegdheden.

De prioriteringsnota heeft daarnaast ook een breder doel, met name vorm geven aan het Vlaamse strafrechtelijk beleid, waaraan de Vlaamse Regering sinds de zesde staatshervorming een bijdrage kan leveren. Aan de federale minister van Justitie zal worden voorgesteld om in samenwerking met het College van Procureurs-Generaal en het meest geëigende expertisenetwerk, een richtlijn in de zin van artikel 143 quater Sv. voor te bereiden, waarin de Vlaamse prioriteringsnota als (voor het openbaar ministerie) bindend strafvervolgingsbeleid wordt bevestigd.

¹¹ D. Van Daele, , /c., 7.

¹² Bv. n.a.v. een vraag tot heroverweging van een sepot of een beslissing om geen beroep in te stellen.

¹³ Zoals een burgerlijke partijstelling, wanneer de Vlaamse Overheid ingevolge het misdrijf een eigen schade leed.

4. PROCEDURELE ASPECTEN

4.1 . Het Vlaamse injunctierecht als eigen bevoegdheid

Art. 11 bis, 1ste lid BWHI bepaalt:

“Indien het daartoe aangewezen lid van de gemeenschaps- of gewestregering de in artikel 151, §1, eerste lid, van de Grondwet bedoelde minister verzoekt om vervolgingen te bevelen, beveelt hij deze vervolgingen zonder verwijl en zendt hij het verzoek over aan het openbaar ministerie.”

Volgens de memorie van Toelichting bij dit artikel *“richt (de daartoe aangewezen minister van de deelstaat) zijn vraag tot de federale minister van Justitie nadat een beslissing in die zin werd genomen binnen de regering waar hij deel van uitmaakt. Hij motiveert deze vraag vanuit de eigen bevoegdheden van de deelstaat door de bepaling in het decreet of de ordonnantie te specificeren die voorziet in de inbreuk die hij op grond van zijn positief injunctierecht wenst te vervolgen. De federale minister van Justitie oefent een marginale legaliteitscontrole uit door na te gaan of deze voorwaarde is vervuld. De federale minister beveelt de vervolging zonder verwijl door na te gaan of deze voorwaarde is vervuld. De federale minister van Justitie beveelt de vervolging zonder verwijl door de vraag over te maken aan het parket.”*¹⁴

Dat de Vlaamse minister het injunctierecht via zijn federale collega moet uitoefenen, creëert geen hiërarchie tussen de minister van de deelstaat en de federale minister van Justitie.¹⁵ Het is een logisch gevolg van het feit dat enkel de minister van Justitie gezag en toezicht uitoefent over de leden van het openbaar ministerie. De minister van Justitie kan dan ook, om opportuïteitsredenen, niet weigeren om het verzoek aan het parket over te maken.¹⁶ Dit dient te gebeuren *zonder verwijl*, waarbij het niet nodig werd gevonden in een concrete termijn te voorzien.¹⁷

In zijn advies bij het ontwerp heeft de Raad van State opgemerkt dat de marginale controle door de minister van Justitie waarnaar in de memorie van Toelichting wordt verwezen, niet verankerd is in de tekst van artikel 11 bis, eerste lid BWHI.¹⁸ Hierop wordt door de staatssecretaris geantwoord dat *“de ‘motivering’ van het injunctierecht met aanduiding van de inbreuk waarop het vervolgingsrecht wordt uitgeoefend, gevolgd door een marginale legaliteitscontrole door de federale minister van Justitie, volgt uit de herziening van art. 151 §1 Grondwet, waar de memorie van toelichting uitdrukkelijk melding maakt van deze voorwaarden. De indieners bevestigen dat de bevoegdheden die aan de gemeenschappen en gewesten worden toegekend dienen te worden uitgeoefend conform het vernieuwde artikel 151 §1 Grondwet (stuk Senaat, 5-2243/1) en rekening moeten houden met de toelichting van deze bepaling.”*¹⁹

In de rechtsleer werd hierover terecht opgemerkt dat, *“gelet op het adagium interpretatio cessat in claris een eventuele weigering op grond van een legaliteitscontrole juridisch moeilijk te verantwoorden (valt).”*²⁰ Hoe dan ook kan deze “marginale legaliteitscontrole”, bij stilzwijgen van de

¹⁴ Parl. St. Senaat 2012-13, 5-2232/1, 60.

¹⁵ Parl. St. Senaat 2013-14, 5-2232/5, 264

¹⁶ Parl. St. Senaat 2013-14, 5-2232/5, 264

¹⁷ Parl. St. Senaat 2013-14, 5-2232/5, 264

¹⁸ Parl. St. Senaat 2012-13, 5-2232/3, 44.

¹⁹ Parl. St. Senaat 2013-2014, 5-2232/5, 268.

²⁰ W. Vandenbruwaene, “Justitie: strafrechtelijk beleid, jeugdsanctierecht en justitiehuzen” in X. *De zesde Staathervorming: instellingen, bevoegdheden en middelen*, Intersentia, 2014, 306.

wet, zich niet verder uitstrekken dan het (enige) criterium vermeld in parlementaire voorbereiding, met name het aanduiden van de geschonden decretale bepaling waarop de vervolging gebaseerd dient te worden. Deze “motiveringsvoorwaarde” is zo laagdrempelig dat zij in de praktijk nooit een probleem zou mogen vormen.

Het doorgeven van het verzoek door de federale minister van Justitie is bijgevolg een quasi-automatisme, waardoor het positief injunctierecht als een reële en – materieel beschouwd – eigen Vlaamse bevoegdheid moet worden gezien.²¹

4.2. Parallele bevoegdheid met de federale minister van justitie.

Het verlenen van een eigen positief injunctierecht aan de (afgevaardigde minister van de) deelstaat voor schendingen van decretale regelgeving, leidt niet tot een inperking van de bevoegdheid van de federale minister van Justitie om injuncties te geven m.b.t. diezelfde schendingen. Er is sprake van een parallelle bevoegdheid. Dit blijkt een bewuste keuze, die door de bevoegde staatssecretaris als volgt werd verdedigd:

“Het leek nuttig om die mogelijkheid te behouden, zodat de federale minister van Justitie kan ingrijpen wanneer de deelstaten niet optreden, of zodat hij eventueel samen met de deelstaten zijn injunctierecht kan gebruiken.”²²

De suggestie om samen met de federale minister van Justitie het injunctierecht uit te oefenen, kan opportuun zijn in zaken met een nationale weerklank, waarin het algemeen rechtsgevoel van de publieke opinie hevig wordt geschokt. Het optreden van beide ministers is dan een krachtig signaal aan het parket, en laat toe de politieke verantwoordelijkheid te nemen op beide niveau's. Of de Vlaamse minister van Justitie er voor kiest om zijn federale collega voorafgaandelijk aan zijn verzoek te polsen naar de mogelijkheid van een gezamenlijke injunctie, blijft uiteraard zijn eigen (politieke) keuze. Evenzeer is het de eigen politieke keuze van de federale minister van Justitie om, ambtshalve of op vraag, een eigen injunctie aan de “deelstatelijke” injunctie toe te voegen.

4.3. De procedure op Vlaams niveau

Krachtens artikel 11 bis, 1ste lid BWHI dient het verzoek aan de minister van Justitie te worden gericht door “*het daartoe aangewezen lid van de gemeenschaps- of gewestregering*”.

Art. 2 §1, tweede lid BVR van 25 juli 2014 “tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Regering” bepaalt dat de heer Geert Bourgeois bevoegd is “*om, met toepassing van artikel 11 bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, namens de Vlaamse Regering, de federale minister van Justitie te verzoeken om vervolgingen te bevelen.*”

Conform artikel 6, 1ste lid, 1° wordt aan de leden van de gewestregeringen delegatie verleend voor het nemen van beslissingen voor de toepassing van (onder meer) de wetten in individuele gevallen. Door de minister van Justitie te verzoeken om een vervolging te bevelen, past de aangewezen minister art. 151 §1 G.W. / art. 11 bis, 1ste lid BWHI toe in een concreet geval, waardoor art. 6, 1ste lid, 1° BVR 25 juli 2014 een voldoende delegatie vormt in hoofde van de minister-president.

Een beslissing van de Vlaamse regering is bijgevolg niet vereist. Het doen instellen van het injunctierecht wordt opgevat als een gezamenlijke beslissing van de vakminister en de Vlaamse

²¹ Zie ook *Parl. St.* Senaat 2012-13, 5-2231/1, 60: “Bijgevolg behoort het positief injunctierecht tot de bevoegdheden van deze minister”.

²² *Parl. St.* Senaat, 2013-14, 5-2232/5, 264.

minister van Justitie. Het verzoek tot het instellen van het injunctierecht wordt door de bevoegde vakminister gericht aan de minister-president, waarna deze laatste, na toetsing aan de hierboven beschreven inhoudelijke vereisten, beslist om al dan niet zijn federale collega te verzoeken de gevraagde vervolging te bevelen.

4.4. Het verzenden van strafrechtelijke beslissingen

Onder het positief injunctierecht valt ook het doen instellen van een beroepsmiddel, dat op straffe van verval binnen de daartoe bepaalde termijn²³ moet worden uitgeoefend.

In tegenstelling tot de federale overheid, waartoe het openbaar ministerie behoort, heeft de Vlaamse deelstaat in principe geen kennis van strafrechtelijke beslissingen, uitgezonderd in de procedures waarin zij als procespartij deelneemt. Zonder tijdige kennis van de rechterlijke beslissingen op strafgebied, gebaseerd op Vlaamse regelgeving, is het uitoefenen van het injunctierecht door de Vlaamse minister van Justitie door het doen instellen van een beroepsmiddel bijgevolg onmogelijk.

In verschillende beleidsvelden bestond reeds een officieuze afspraak met de parketten om rechterlijke beslissingen binnen de beroepstermijn aan de Vlaamse administratie te bezorgen, doorgaans in het kader van de beslissing over de naast de straf te bevelen publieke herstelmaatregel.

Deze afspraak wordt in functie van het Vlaamse injunctierecht veralgemeend en geofficialiseerd. De Vlaamse minister van Justitie heeft het College van Procureurs - Generaal ondertussen reeds gevraagd hiertoe de nodige praktische schikkingen te treffen.

De beslissingen kunnen door het parket of de griffie worden doorgemailed of gefaxt naar een centraal emailadres²⁴ of faxnummer²⁵, dat wordt beheerd door het Project Coördinatie Vlaams Handhavingsbeleid (CVH). Deze dienst zal in samenwerking met de Kanselarij instaan voor de tijdige dispatching naar de inhoudelijk bevoegde administratie.

Deze systematische kennisgeving van strafrechtelijke beslissingen aan de Vlaamse administratie doet geen afbreuk aan het gegeven dat slechts in hoogst uitzonderlijke gevallen gebruik zal worden gemaakt van het Vlaamse injunctierecht. Het is aan de bevoegde vakminister en de Vlaamse minister van Justitie om hierover te waken.

De overgezonden beslissingen zullen door CVH worden verzameld in een databank, waar ze – volledig geanonimiseerd – via het internet zullen worden ontsloten, aanvankelijk voor een beperkte doelgroep via toegangsrechten, maar in een latere fase ook voor het grote publiek, naar het voorbeeld van soortgelijke federale initiatieven zoals JURIDAT. De Vlaamse overheid, maar bv. ook de academische wereld, zullen zo een globaal zicht krijgen op strafrechtelijke beslissingen, gegrond op Vlaamse regelgeving. Het beschikbaar stellen van deze informatie moet het mogelijk maken om op termijn te komen tot een gefundeerd en transparant Vlaams vervolgingsbeleid.

5. FACULTATIEF FORMULIER

Als een hulpmiddel voor de bevoegde vakminister en zijn administratie, werd een formulier “verzoek tot uitoefening van het injunctierecht” uitgewerkt, dat als bijlage bij deze nota wordt gevoegd.

²³ Dertig dagen voor het instellen van hoger beroep, 15 dagen voor het instellen van cassatieberoep.

²⁴ cvh@kb.vlaanderen.be

²⁵ 02/5531748

Het indienen van een verzoek tot uitoefening van het injunctierecht via dit formulier is niet verplicht, maar wordt wel sterk aanbevolen. Het begeleidt de vakminister naar een volledig en goed onderbouwd verzoek, en houdt rekening met de grenzen die het Vlaamse injunctierecht kenmerken.

Het werd uitgewerkt in samenwerking met Team Taaladvies van het Departement Kanselarij en Bestuur, en ontving het kwaliteitslabel "eenvoudig formulier". Het zal beschikbaar zijn op de website van CVH.²⁶ Op de formulierensite van de Vlaamse Overheid²⁷ wordt een link naar het formulier geplaatst.

2. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE BEGROTING VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

De operationalisering van een databank voor "Vlaamse" strafrechtelijke beslissingen betekent een beperkte kost van 20.485,- € excl. BTW . Deze kosten worden gedragen binnen het budget van het N-project "Coördinatie Vlaams Handhavingsbeleid".

De ontwikkelingskosten werden reeds goedgekeurd en vastgelegd voor het huidige begrotingsjaar.

3. ADVIES IF - BEGROTINGSAKKOORD

Het advies van de inspecteur van financiën werd verkregen op 9 december 2016.

Het begrotingsakkoord werd verkregen op 22 december 2016.

4. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE LOKALE BESTUREN

Er is geen enkele impact voor de lokale besturen.

5. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP HET PERSONEELSBESTAND EN DE PERSONEELSBUDGETTEN

De dispatching van strafrechtelijke beslissingen naar de bevoegde administraties wordt opgevangen binnen het project CVH, daarin bijgestaan door de Kanselarij. Gelet op de belangrijke mate van digitalisering en automatisering, betekent dit slecht een beperkte bijkomende inspanning.

Het anonimiseren van de ontvangen strafrechtelijke beslissingen in functie van de opname ervan in de databank wordt opgevangen binnen het personeelsbestand van het project CVH.

Gelet op de naar verwachting uiterst beperkte toepassing ervan, is de werklast, verbonden aan zowel het opstellen van verzoeken tot uitoefening van het injunctierecht door de vakminister als de beoordeling en verwerking ervan door de minister-president verwaarloosbaar.

²⁶ <https://overheid.vlaanderen.be/handhaving>

²⁷ <http://formulieren.bestuurszaken.be/>

6. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist de uitoefening van het injunctierecht op Vlaams niveau te laten verlopen volgens de procedure en het kader beschreven in deze nota en het bijhorende formulier.

De Minister-President van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

Bijlagen:

- Formulier “verzoek tot uitoefening van het injunctierecht”
- Advies IF
- Begrotingsakkoord